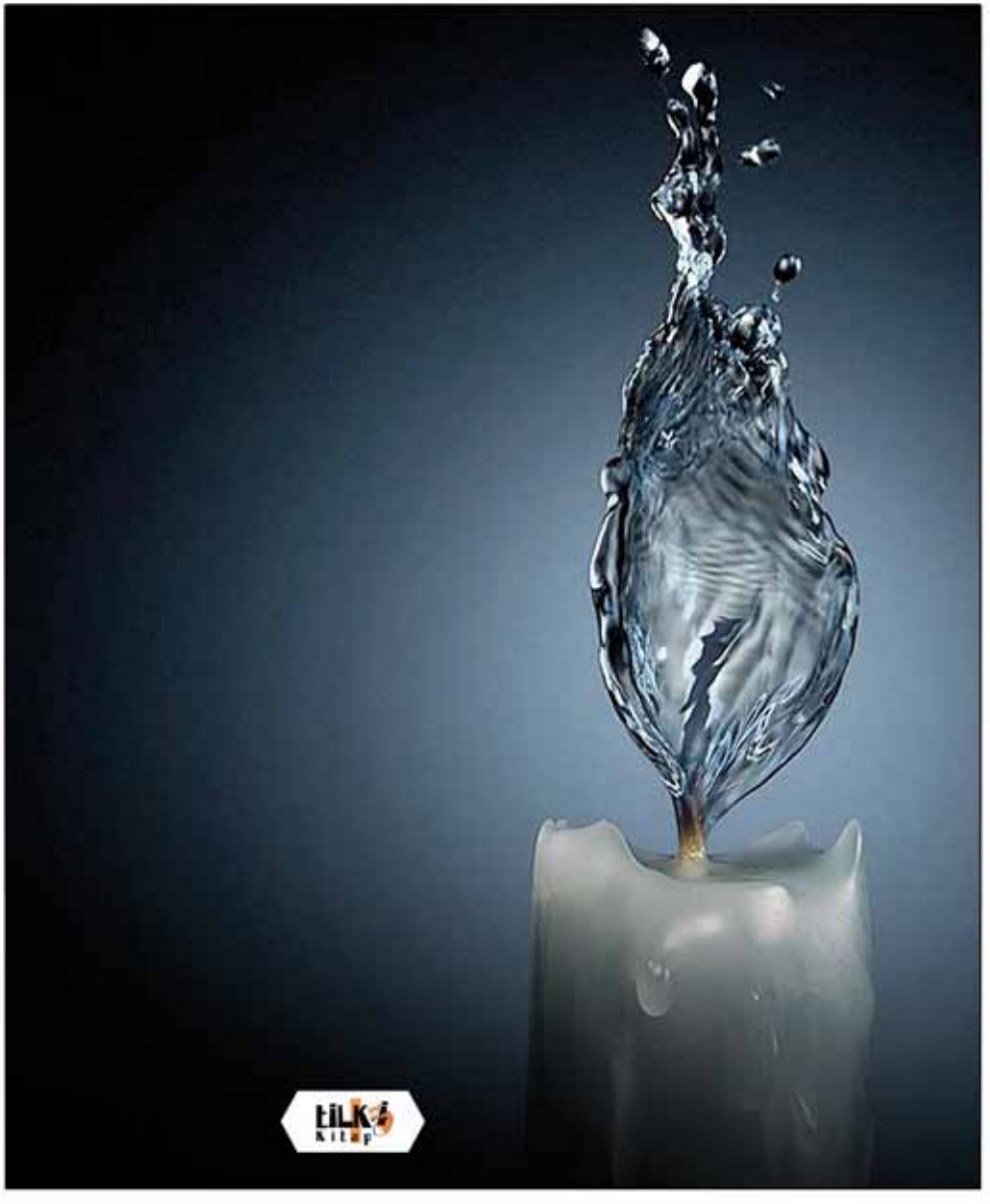
BUZ TUTAN ATEŞ

ÖYKÜ

Naime Koç Özeren

tilki Kitap

tilki
Kitap

anı/öykü

buz tutan ateş
naime koç özeren

ISBN 978-605-5045-88-3
1.Basım, İstanbul, Şubat 2016
Genel Seri:112 Hikaye Serisi:13

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.BuDukkan.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE, Veysel Oğuz
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Özkaracan Matbaacılık/Yenibosna

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

buz tutan ateş

naime koç özeren

Naime Koç ÖZEREN

Ordu'nun Fatsa ilçesinde doğdu. Kendini toplum kalkınmasına adamış bir eğitimci. Evli. Bir kız bir erkek olmak üzere iki çocuk annesi.

"Denizin Anahtarı" ve "Göçebe Sevdam" adlı iki şiir kitabı var. Birçok sanat ve edebiyat sitelerinde, dergilerde ve biri uluslararası olmak üzere saygın pek çok antolojilerde şiirleri yayınlandı.

İzmir' de yaşıyor.

ÖNSÖZ YERİNE

Bazen ne çok şeyler vardır söyleyemediklerimiz, bahanelerin arkasında asılı kalmış... Zaman, getirip avuçlarımıza bırakır unuttuğumuzu sandığımız anları. Buruktur tadı... Bize düşen pay kabullenmişlik midir, yoksa ertelemelere kesilen faturalar mı? Ne çok nedenler zincirine takılır kalır insan... Giden mevsimsiz zamanların suçlusunu arar dururuz bilinçsizce... Suçlu yok! Zaman görevini yapmakta. Yeter ki yüreğinizde umutlar hiç tükenmesin...

Öykülerimde gezinirken bir dosta ya da kendinize rastlarsanız şaşırmayın sakın. Kendi yaşadığım birkaç olay dışında bu öykülerdeki karakterler tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan ya da artık hayatta olmayan gerçek kişilerle aralarındaki tüm benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

Bir gün oğluma çocukluğumda yaşadığım bir olayı anlatıyordum. Sanırım oldukça inanılmaz geldi. "Geçiniz!..." dedi, "hikâye bunlar." Sanki: "Hikâye anlatma bana!" der gibiydi... İçimde garip bir eziklik duydum. Çocuğum tarafından anlattıklarımın inanılmaz bulunması. Sonra aniden mutluluğa dönüştü bu duygu. Demek biz onlara taşıyamayacakları acılar yaşatmadık. Ne güzel... dedim. Elbette o an bu sözlerinin, öykülerimin kıvılcımını ateşleyeceğini bilemezdi. Bu nedenle oğlum Ahmet ÖZEREN' e ve kalemime güç olan, beni destekleyen tüm dostlarıma teşekkürler... Kitabımı sevgili aileme armağan ediyorum.

Naime Koç ÖZEREN

GÜNAHLAR NE ZAMAN BAŞLAR ANNE

"Anne, günahlarım ne zaman başlayacak?..."
"Büyüdüğün zaman yavrum"
"Peki. Ne zaman büyüyeceğim?"
"Koltuğunun altında tüyler çıkmaya başladığı zaman..."
"..."

Gülmeyin... Aynen böyleydi muhabbet... Bir koltuğa beş karpuz sığdırmaya çalıştığım yıllardı. Evimiz Körfezin bu tarafında, okulum karşı yakasında. Tam üç araç değiştirerek okula ulaşabiliyordum. Neyse ki ders planlarımı akşamdan yapardım hep. Kurulmuş robot gibi her sabah erkenden kalk. Kahvaltı hazırla, sofrayı topla, eşini uğurla. Yatakları düzenle. Saatin de hiç işi yok, koşar durmadan eğer acelen varsa. Beklersen de inadına yerinde sayar. Bak dokuz olmuş çabucak. Bulaşık makinem de yok o yıllar. Daha kahvaltı bulaşıkları yıkanacak. Balkonlar kesinlikle temizlenecek. Akşamın yemeği ocağa koyulacak... Yemek pişerken ortalığı toplayıp evden çıkmalıyım hemen. Bakın hele siz çocuğun sorduğu soruya bunca telaşımın içinde sabah sabah...

Son günlerde büyümeye iyice takmıştı oğlum. Bir gün sürmüş babasının traş sabununu kaymak gibi yüzüne, traş olmuyor mu kendince. Aklım gitti bir tarafını kesecek diye.

"Napıyorsun sen öyle?" dedim.

"'Büyümeye çalışıyorum anne... Sakallarım çıksın diye tıraş oluyorum" demez mi? Hadi gel de öpme şimdi...

Oğlum daha dokuz yaşındaydı o zaman. Kızım da on yaşında. O

günden sonra sık sık tişörtünü çıkarıp aynaya, koltuk altlarına da bakar olmuştu. Sordum bir gün:

"Neye bakıyorsun sen öyle durmadan aynaya oğlum?"

"Günahlarım başlamış mı? Ona bakıyorum anne..."

Ey büyük Allahım... Ne desem şimdi? Gülsem mi, ağlasam mı?- Sonra bir gün sokaktan geldi:

"Yalancısın sen!" dedi bana. Şaşırdım.

"Nedenmiş o?" dedim biraz da içerleyerek...

" Günahlar öyle başlamazmış."

"Peki nasıl başlarmış?"

Yanıt yoktu... Küsmüştü kendince onu kandırdığımı sandığı için... Hmm... Olay anlaşılmıştı. Oğlum okula iki yaş erken gittiği için arkadaşları genelde hep kendisinden büyüklerdi. Onlardan zaman zaman yalan yanlış bir şeyler öğreniyordu... Anlaşılan, son günlerin trendi Günahlar ne zaman başlar" konusu idi... O gün çocuğu baştan savmak için verdiğim üstünkörü cevaplardan utandım... Peki ama, o yaştaki çocuğa günahı nasıl anlatsaydım? Ortalıkta günahlar, ayıplar, suçlar, aldatmacalar, yalanlar, dolanlar kol gezerken hangisinden başlasaydım?

Geçen gün çocukluğunu konuşurken olaya değinip:

"Anımsıyor musun Ahmet?" diye sordum.

"Hiç unutur muyum?" dedi gülerek. Şimdi oğlum artık kocaman bir iş adamı ve onun da bir oğlu var. Bilmem, oğlu Derin ona aynı soruyu sorsa ne cevap verirdi?

YAĞMUR GÖZLÜME

"İlk başta anne ve babalarımızın çocukları, sonra çocuklarımızın anne ve babası oluruz. Daha sonra anne ve babamızın anne ve babası, en sonunda da çocuklarımızın çocukları oluruz."
Milton Greenblatt

Perşembe' de görevliydik. Çocuklarım henüz 3 - 4 yaşlarındalar. Oğlum öğle uykusunda. O bir yaş küçük ablasından. Kızım Ebru, oyuncaklarıyla oynuyor. Bense yeni bir üniteye başlayacağım. Ünite planı yapıyorum. İlköğretimin uyulması gereken formatlarından biriydi o yıllarda. Şimdi her şey internette hazır. Altın tepside sunuluyor genç meslektaşlarıma.

Sabahtan beri havanın yüzü hiç gülmüyor. Karadeniz kararmış olabildiğince. Dev dalgalar kabarmış. Balıkçı tekneleri ceviz kabukları gibi görünüyor denizde. Fırtına patladı patlayacak. Sığınmaya liman arıyor her biri. Balıkçılar telaş içinde... Evimiz sahil yolunun hemen üst tarafında. Yolun diğer tarafı ise uçsuz bucaksız Karadeniz. Bir yağmur boşandı ansızın. Deli gibi dövüyor camları... Cama vuran damlalar sicim gibi dizilerek iniyorlar peş peşe.

Oyunu bıraktı kızım aniden. Yağmurun sesinden korkmuştu besbelli. Koşarak yanıma geldi. Kucağıma alıp sımsıkı sarıldım sevgiyle. Titriyordu. Evet, çok korkmuştu. İri iri açılmıştı güzel ela gözleri. Kaşlarına değen uzun kirpikleri yaştan ıslanmıştı. Öptüm, kokladım... Minik elleri avucumun içinde kayboldu.

"Bak ben buradayım bebeğim" dedim... "Korkacak ne var?" Sarmaş dolaş bir halde uzuun uzun yağmuru seyrettik. Yavaş yavaş o minicik kalbinin serçe çırpınışı normale döndü. Gözündeki yaşlar

kurudu. Hala kucağımdaydı. Bulduğu sıcacık, sevgi dolu kucaktan ayrılası yoktu.

Çocuk psikolojisi, gelişimi ve eğitimi hakkında katıldığım bir seminerde konuşmacı aynen şöyle demişti:

"Çocuklarınızı çok sevin... Öyle sevin ki, sıkı sıkı sarıldığınızda kemikleri çıtırdasın. Korkmayın, hiçbir şey olmaz... Islak ıslak öpün onları. Hatta salyanız sümüğünüz bulaşsın yüzüne gözüne..."

"Aman" demiştik. "Bu nasıl tanım? Nasıl sevgi gösterisi böyle?"

Konuşmacının ne kadar haklı olduğunu bu olaydan sonra anladım. Yaşam koşmacası içinde sevdiklerimize sevdiğimizi yeterince belli edemediğimizi de. Anladım da ne kadarını yaşama geçirebildim? İtiraf edeyim hiç te yeterince değil.Yaşam çarkı öyle hızlı dönüyordu ki. Dişlileri arasında öğünmemek için bazı değerleri yitirdiğimizi fark edemedik bile.. Fark ettiğimizde ise artık çok geç kalmıştık. Kim verecekti ki çocuklarımızın çocukluğunu geriye?

Belki bu biraz da yetiştirilme tarzımız. Ataerkil Türk Ailesinin çağlar boyunca gelenekselleşen yanlış öğretileri. Büyüklerin yanında çocuk sevilmez, cezalandırılmaz.v.s.. Biraz da, çocuklarımız doğduğunda yeterince olgunluğa erişmemiş miydik acaba diyorum. Onlarla birlikte büyüdük biz de... Neden ziyan ettik çocuklarımızın en tatlı, en masum, en güzel yıllarını? Ah hayat! Ne desem sana? Yazık... Yazık olmuş çocuklarımızın bize ve sevgiye en çok gereksinimleri olduğu çağlara...

Kızım liseyi bitirip Yıldız Teknik Üniversitesini kazandığında bir ateş düştü içime. Eyvah ! Okulu orada ya, artık işi de, eşi de orada olur diye düşündüm, yanılmamışım... İlk defa yuvadan ayrılacaktı. Uçmayı yeni öğrenen kuşlar gibi. Ve İstanbul on milyon nüfusluydu

o zamanlar. Sanki koca denizde bir damla tatlı suydu. Ya da onca yoğun insan selinde bir ince dal... Nasıl endişelenmeseydim. Ama o koca denizde boğulmadan yüzdü. Sağlam karakteri ve azmiyle kıyıya ulaştı da. İyi ki orada halası vardı. İyi ki ona sıcak kucağını ve evini açtı. Kendisi de adı gibi Candan... Buradan sevgilerimi yolluyorum, gönül dolusu...

Hiç unutmam; kolumda iki tane altın bileziğim vardı, kalınca. Kızımızı uğurlarken babası cebine harçlığını koydu. Ben de çıkarıp bileziklerimi verdim. "Bak, paran bitince her ay bunların birini satarsın, sonra zaten biz emekli aylığımızı alır sana göndeririz. Sakın ola ki dayılarından veya halandan yardım istemeyesin" dedim. Şubat tatili yaklaşmış çok da özlemiştik birbirimizi. Telefonda sesi ağlamaklıydı: "anne, okulu bırakıp dönmek istiyorum, fakat babam üzülür diye dönmüyorum" demişti. İyi ki dönmedin, iyi ki yaşama direndin benim güzel kızım, yağmur gözlüm. Her şeye rağmen hayat yaşanmaya değer...

Şimdi artık kızım da bir anne. Ne zaman yağmur yağsa hep, minicik yüzünü yüzüme dayayıp kucağımda yağmuru seyrettiği günü anımsıyormuş. En mutlu anımdı diyor güzel gözleri buğulanarak. Ve çocuklarına benim onlara gösterdiğimden daha çok belli ediyor sevgisini.

Düşündüm de, sadece çocuklarımıza mı? Başta anne, babalarımız olmak üzere / hala sağ iseler tabii... / tüm sevdiklerimize açalım yüreğimizi. Görsünler onları nasıl sevdiğimizi. Sevmek, yaratanın bize lütfettiği en büyük armağan. Hak edene verelim cömertçe, çekinmeden. Biz dağıttıkça çoğalarak geriye dönecek, asla yeri boş kalmayacaktır, inanın... Zaten geriye dönsün diye seviyorsanız, o sevginin saflığın şüphe ederim ...

BUZ TUTAN ATEŞ

"Bir ömür bir nefese sığmışsa. Bir ses dünya durdukça susmayacaksa, vicdanlar bu sesi duymayacaksa ... Akıl o kişilerin hangi mahlûkat olduklarını sorgulamakta."
Ekrem Moldur

Zahide ebe akça pakça, tombul, tatlı bir nineydi. Epeyce yaşlanmıştı ama cami yıkılsa da mihrap yerindeydi hala. Beyaz teni, iri yeşil gözleri, hülyalı bakışları gençliğinde ne yürekler hoplattığını ele veriyordu... Bir kürklüyü o beğenmemiş, iki kürklü de onu bulamamış, biraz geç evlenmişti aslında. Olsun. Garip anacığı ölmeden mürüvvetini görmüştü yine de Zahide' nin.

Bahçe içinde küçük, şirin bir evde yaşardı. Babadan kalma evi onarıp düzenlemişti kendince. Fazla büyük değildi ama yeter giderdi ona iki göz ev. Ne kalabalık başı vardı ki... Önce eşini kaybetmiş, ardından da çocuklarını evlendirmiş, yapayalnız kalmıştı. Anacığı bari sağ olsaydı... O bir ebe anneydi. Öyle çok manevi çocuğu vardı ki... Sayısını bilmesi olanaksızdı.

Egenin bir sahil kasabasında yaşıyordu. Denize yakındı evi. Zifir karanlık bir geceydi. Bahçedeki zeytin ağaçlarının yaprakları saçlarını savurarak inleyen bir kadın gibi feryat ediyordu adeta fırtınanın etkisiyle. Niobe' nin çığlıkları yankılanıyordu sanki rüzgârın uğultusunda... Sobaya odun atmak için yerinden kalktı sızlana sızlana. Dizleri ona ihanet ediyordu artık... Tek eliyle sobanın büyük sac kapağını açtı, elindeki odun bir anda canlandı sanki. Atıverdi elinden, korkuyla. Her kış, ama her kış bu azabı çekiyordu Zahide ebe. Odunlar ateşe giderken ağlıyorlardı bir bebek gibi...Ingaa... In-

gaaa...

Babasını kaybettiğinde henüz ilkokula gidiyordu küçük Zahide. İki kardeşi daha vardı evde. Biri kız biri erkekti kardeşlerinin. Halide ile Ferit. Ablalarına hayrandılar... Zor yıllar başlamıştı. Hem de çok zor... Nasıl da özlüyordu babasını. Onun nazını, gücünü, sevgisini, güvenini... Annesi çok çabalıyor ama asla onun yerini tutamıyordu. Kokusunu özlemişti babasının. Kendisi gülmeden gözlerini. Sımsıcak gülüşünü...

Ege çocuğuydu o. Denize âşıktı. Zeytin ve tütün tarlalarında geçmişti çocukluğu. Annesi tütüne, zeytine gidince o evde kalır, kardeşlerine bakardı gücü yeter, yetmez. Annelik yapardı onlara. Masallar okur, oyunlar oynardı kardeşleriyle. O yatılı okula giderse annesi ne yapardı bir başına? Annesi işe gidince kardeşlerine kim bakardı? Fakat koymuştu aklına bir kere, gitmeliydi... Okumalıydı... Eğer o okula gitmezse okul hayatı burada biterdi. Başka seçeneği yoktu.

Öğretmen olmak istiyordu aslında. Ama o, Devlet Parasız Yatılı Ebe-Hemşire Okulu sınavlarını kazanmıştı. Öğretmen olması hayal olmuştu. Okula girebilmesi için yaşını büyütmeleri gerekiyordu. Annesi bir sabah bayramlık elbisesini giydirdi Zahide' ye. Saçlarını iki örgü yaptı sıkıca. Kurdele takmadı küçük görünmesin diye. Komşu teyzesini de yanlarına alıp düştüler şehrin yoluna... Hükümet binasını ilk defa görüyordu Zahide. Ne kadar büyüktü öyle! Mahkeme salonuna girince korktu önce. Ya yüzüne bakınca yaşını anlarsa hâkim? Ya inanmazsa Fatma teyzesinin yalanlarına... Cübbesinin yakasında sırmaları olan genç ve güzel bir hâkime hanımdı davaya bakan. Aslında anlamıştı elbet... Ya da Zahide öyle sanıyordu ona attığı sevecen fakat manalı bakışından. Fakat konu okul olunca hiç itiraz etmedi. O güzel ve güleç yüzüyle "yaz kızım;" dedi kâtibeye...

"Şahidin de beyanına göre..... Kızı Zahide Güçlü' nün yaşının..... tarihine göre düzeltilmesine, ilamın 15 gün sonra kendilerine tebliğine karar verilmiştir..." Tık tık tık tık tık... daktilo sesleri...

Ohh ... Nihayet bu iş de hallolmuştu ama Zahide' nin de dizlerinin bağı çözülmüştü deyim yerindeyse hani... Çok sevmişti hâkime hanımı. Sırf o okusun diye yalanlarını yüzlerine vurmamıştı. Ne kadar isterdi o da hâkim olsun. Öyle sırmalı yakalı cüppeler giysin. Suçlulara cezalarını verip mazlumun hakkını korusun... Ama ne çare? O yetim çocuktu. "Dul karı çocuğu" dediklerini duymuştu kendisi için, ne demekse? Söyleyenlerin ifadesinden hiç de hoş bir şey olmadığını sezinlemişti yine de... Şehirde evleri de yoktu. Nasıl okuyacaktı? Çaresiz ebe-hemşire okuluna gitti. Fakat zaman zaman rüyalarında kendini cübbesi sırtında, mahkeme kürsüsünde gördü gecelerce...

Bir valiz hazırlandı, konu komşunun da yardımlarıyla. Okulu Konya' daydı. Konya nereeee İzmir nere? Uzun bir tren yolculuğu. Trenin geceyi yırtan acı düdüğü, kara geceye sanki içindeki acıları savurur gibi gönderdiği kara dumanlar... Azıklar yenildi. İçecekler tükendi. Çuf çuf çuf... Ne bitmez gece, ne uzun yolculuk bu böyle? Oh... Nihayet Konya... Oooo... Ne büyük bir şehir bu böyle... Bıraksalar kaybolur Zahide... Bir korku kapladı içini inceden.Ve okula teslimat. "Eti sizin-kemiği benim" muhabbeti... Annesi onu bırakıp geri dönerken tuttu kendini ağlamamak için Zahide. Bir damla yaş akıtmadı gözlerinden. Annesi gözden kaybolunca kapandı tuvalete. Ağladı, ağladı ağladı... Üç koca yıl nasıl geçecekti böyle? Trenle dönerken annesinin halini bilemedi hiç. Oysa annesi sanki yüreğinden bir parça kopmuş gibiydi. Bir yeraltı nehriydi için için çağlayan... Ya da bir yaraydı, sessizce kanayan...

Dershanenin penceresinden bakarken dalar giderdi bazen... Dağ-

BUZ TUTAN ATEŞ

Naime Koç Özeren

Değerli Naime ÖZEREN; anımsamak-yaşatmak bileşkesinde bizleri geçmişten ötelere doğru uzun yolculuklara çağırırken, şiirlerinde olduğu gibi bir anı/öykü kitabı olan BUZ TUTAN ATEŞ'te de yaşamın keskin gerçekliğini yansıtmaktan geri durmuyor. Kendi öykülerini kendi özel diliyle getiren Değerli Öğretmenimi kutluyorum...

Necdet ARSLAN /Eğitimci – Şair-Yazar

Gerçekle düş arasında gelip giden; ama öyküye tutunan harika bir anlatım. Öyle ki, ne geçmişten ne de yarınlardan hatta kendimizden kaçabiliyoruz. Sanki hayatın akışını seyre dalıyorum / BUZ TUTAN ATEŞ' i okurken. Tebrik ediyorum Sevgili Naime'yi...

Zeynep Nilgün GÖKÇEÖZ / Şair

Sizi alıp peşinden sürükleyecek, dışarıdan görünenle, yaşananların ne kadar farklı olduğunu ibretle görecek, elinizden bırakamayacaksınız kitabı. Kutluyor, başarılar diliyorum Naime Öğretmenim...

Mustafa BAY / Eğitimci – Şair – Yazar

Dildeki yetkinlik o kadar güçlü ki. Toplumcu gerçekçiliğin içine duygusallığı, psikolojik tahlilleri katması da ayrı bir başarı. Özeren kaleminin en etkileyici tarafı bana göre şüphesiz yazdıklarının okur üzerinde anı yaşıyormuş hissini bırakmasıdır. Dildeki yetkinliğin, biçim ve biçemdeki ustalığın tadını çıkarmak kalıyor bizlere...

Deniz ANKARALI " Şiirin Kızı" Eğitimci – Şair

Herkesin kitap alabildiği satabildiği site

